

Francesc, camí de Terra Santa

papa Francesc saluda Mahmud Abbas, president de l'Autoritat Nacional Palestina, a qui rebé en audiència el passat 17 d'octubre.

▶ Francesc d'Assís fou pelegrí a la terra de Jesús. El primer Papa que porta el nom de Francesc també es prepara per visitar els llocs sants. Farà cinquanta anys del viatge de Pau VI als llocs on va viure Jesús i de la trobada del Papa i el patriarca ecumènic Atenàgores, els dies 3 i 4 de gener de 1964, a la muntanya de les Oliveres. Aquella trobada fou l'inici d'unes noves relacions de fraternitat entre les Esglésies ortodoxes d'Orient i el bisbe de Roma. A la fotografia, el

GLOSSA

Del recés a la vida

Un noi de vint anys, en acabar un recés, va escriure una pregària. No era el seu primer recés. N'havia fet dos més, el primer per suggeriment dels pares. En el tercer va sentir Déu molt a prop i, alhora, es va sentir interrogat. Ho expressà així: «El seguiment del camí de Jesús, en certs moments camí de la creu, és difícil. Per trobar-hi el sentit, cal tenir alguns aspectes clars: cal creure fermament i en tot moment en Jesús. Testimoniar-lo. No s'hi val a disposar d'etiqueta de cristià i ensenyar-la només quan ens convé i no comporta dificultats. Cal estimar els dotze, els setanta-dos, la multitud, com Ell ho feia. També els leprosos, els romans, els recaptadors d'impostos i les dones del pou, sovint els que costa més d'estimar i els que Ell més estimava. Cal anar a pregar a la muntanya de les oliveres o a molts altres llocs —sol o amb els amics— per trobar Déu en la pregària, omplir-se d'Ell i portar-lo arreu. En baixar de la muntanya, cal ser honestos i anar amb la veritat per endavant. Mai mentir ni faltar a la veritat en benefici propi o, pitjor encara, perquè les culpes se les carregui una altra persona. Cal ajudar a portar la creu de Jesús per

entendre i participar del seu patiment o carregar-ne conscientment la nostra, sempre amb esperança, amb joia de viure i sense por a l'esforç i a la donació. Cal donar la vida pels altres, en les petites realitats de cada dia, en els fets aparentment insignificants, en els lliuraments que exigeixen tota la persona. Servir i estimar desinteressadament per ser de debò seguidors del camí de Jesús, portadors del seu amor. Amén.»

En el silenci i la pau del recés, aquest jove es va obrir a la irrupció de Déu a la seva vida, disposat a fer-li espai en el seu dia a dia. La pregària ho va facilitar. Va ser possible l'experiència de misteri que apropa a l'Amor i que aboca a estimar gratuïtament, sense estalviar la vivència de la mort, del trobament amb la pròpia limitació i, també, la vivència de resurrecció en el seguiment generós, compromès i esperançat de Jesús. «Cerca el bé, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la dolcesa. Lliura el noble combat de la fe i assoleix la vida eterna a què has estat cridat, tal com vas reconèixer en la noble professió de fe que vas fer en presència de molts testimonis» (1Tm 6,11-12).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules d'esperança

Hem acabat l'Any de la Fe evocant aquells moments en què la fe es fa més radical, quan creure sorgeix d'allò més profund de la nostra entranya, és a dir, els moments foscos de la vida, les hores de la Creu. I ens preguntàvem, sense sortir de la fe, «quin serà el nostre futur, qui gosarà saber-lo i, menys, controlar-lo?».

En efecte, aquesta pregunta sorgeix espontània de la vida profunda de la fe. És per això que la Carta als Hebreus ens va deixar una de les definicions més completes, senzilles i vitals del que significa creure:

«Tenir fe és posseir la plena seguretat de rebre allò que s'espera; és estar convençuts de la realitat de coses que no veiem.» (He 11,1)

Entendrem, llavors, que les nostres vivències de l'Any de la Fe ens portin amb tota naturalitat a respirar l'aroma dels aires de l'Advent i a endinsar-nos decididament en el misteri de l'esperança.

Sempre l'Advent és oportú. Però avui, i durant tot aquest període de llarga crisi, que continuem travessant, el necessitem i l'anhelem. Tot d'una ens vénen a la memòria un munt de missatges i situacions vitals. Entre ells triem el testimoni del gran poeta, compromès políticament amb el socialisme i, alhora, profund cercador de Jesucrist, que fou Charles Péguy.

En els temps en què ell es trobava més allunyat de la fe cristiana, il·luminat potser per B. Pascal, mai no va deixar d'admirar-se com, des de Jesucrist, l'home podia aconseguir la seva més elevada grandesa espiritual enmig de la més trista misèria..., com precisament en Jesús es verifica la victòria de la Gràcia en plena derrota humana. El desengany de la vida política i el seu radicalisme, com assenyalarà Charles Moeller, provocà en Péguy la doble sensació que «l'ésser dels homes decreix sense parar, mentre que l'ésser de Déu sempre recreix». Era precisament en això que consistia el secret de la fe que sosté l'esperança. Péguy ens ensenyaria en *El pòrtic del misteri de la segona virtut*, que els testimoniatges de fe martirial són moments en els quals la petita esperança, agafada de la mà de les seves dues germanes, la fe i la caritat, les empeny amb entusiasme, cap al límit on s'arrisca la vida.

«I malgrat tot és aquesta nena la qui travessarà els mons, aquesta nena petita de no-res, tota sola, portant les altres, la qui travessarà els mons plens d'obstacles... Pel camí enlairat, sorrenc, dificultós, per la ruta enlairada, arrossegada, penjada als braços de les seves dues germanes grans que l'agafen per la mà, la petita esperança s'avança... I al bell mig entre totes dues germanes grans sembla que es deixi arrossegar, com un infant que no té prou força per caminar. I en realitat és ella qui fa caminar les altres dues... i qui fa caminar tot el món... i qui l'arrossega.»

Benet XVI ens va recordar a la seva visita a Berlín que «on hi ha Déu, allí hi ha esperança». Com que el poeta ens parla del pòrtic, travessem aquesta porta de l'esperança, per endinsar-nos en l'Advent, per celebrar que Déu està obstinat a recrear incansablement la humanitat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ **ANTÓNIO MARUJO**

Diàlegs amb Fons

L'António Marujo ha entrevistat, durant més de dues dècades, *personas úniques*. Des del diari portuguès *Público*, del qual ha estat redactor especialitzat en religió, ha conegut persones que l'han ajudat a canviar la manera de mirar la realitat, el misteri de Déu o l'Església. Aquestes converses les ha recollit i ampliat en el llibre *Diálogos con Dios de fondo* (Fragmenta).

Què l'ha sorprès més dels testimonis?

La veritat en la seva recerca, tot i que sovint no es correspongui completament amb la d'una institució. M'ha sorprès la profunditat d'aquesta recerca humana, que ens parla d'una dimensió que va més enllà del viure únicament per al treball i la dimensió material.

Parla d'absència de reflexió sobre l'experiència cristiana i la pròpia qüestió de Déu. Per què?

Espanya, com Portugal, és exemple d'això: hi ha molt prejudici mediàtic contra la dimensió religiosa i contra l'Església. Aquest prejudici es reflecteix en la incapacitat de les nostres societats per dialogar de manera més equilibrada sobre les qüestions essencials que ens caracteritzen: com ser més feliços i fer més feliços els altres, com fer un món més just...

Per què el papa Francesc fa un gran bé a l'Església?

Francesc ajuda a situar l'essencial de la fe cristiana: l'atenció i la cura dels altres; la humilitat i el servei; donar més importància a l'acollida que a la norma i la doctrina; i fer-ho amb una profunda actitud espiritual, de qui busca els fonaments. A més, recupera diverses intuïcions del Vaticà II, oblidades en els darrers anys: la col·legialitat, l'atenció al diàleg amb la societat i el món o el lloc central del poble de Déu en el conjunt de l'Església.

LA INFÀNCIA DE JESÚS

L'àngel se'n va, però la missió continua

Maria es converteix en mare mitjançant el seu sí en l'Anunciació. A través de la seva obediència, la Paraula va entrar en ella i en ella esdevingué fecunda. En aquest context, els Pares van desenvolupar la idea del naixement de Déu en nosaltres a través de la fe i el baptisme, mitjançant els quals el *Logos* ve a nosaltres sempre de nou, fent-nos fills de Déu.

Penso que és important escoltar també la darra frase de la narració llucana de l'Anunciació: «l'àngel s'allunyà d'ella» (Lc 1,38). La gran hora del trobament amb el missatger de Déu, en la qual tota la vida canvia, passa, i Maria queda sola amb la missió, que en veritat supera qualsevol capacitat humana. No hi ha àngels entorn seu. Ella ha de continuar el camí, que passarà a través de moltes foscors —començant pel desconcert de Josep davant del seu embaràs— fins a la nit de la Creu.

Quantes vegades, en aquestes situacions, Maria es devia traslladar interiorment a l'hora en què l'àngel de Déu li havia parlat, i devia tornar a escoltar i meditar la salutació: «Alegra't, plena de gràcia!», i la paraula de consol: «No tinguis por!», perquè cal vetllar i estar sempre a punt. L'àngel se'n va, la missió continua i, juntament amb aquesta, madura la proximitat interior a Déu, l'íntim veure i tocar la seva proximitat.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Sobre la ternura

El comentarista que presencià el hecho vio que las manos, los ojos y los labios del papa Francisco acariciaban, besaban, transmitían consuelo, afecto y ternura nacida de lo más hondo de su corazón, y apostilló:

—«¡Estas manos que acarician la fealdad! ¡Y sus labios besan y consuelan al deforme!»

Y uno piensa en Francisco de Asís cuando besaba al leproso, a los leprosos...

La religiosa Hna. Francisca, que atiende y acompaña a personas enfermas de Alzheimer, afirma:

—«Si dichos enfermos reciben un buen trato, afecto, cariño, ternura... están calmados y pacíficos. Si por el contrario no reciben un buen trato, ni calor humano, ni cariño, ni ternura... se ponen nerviosos.»

Camilo de Lelis, un gran santo, solía gritar a quienes cuidaban a los enfermos, a quienes les hacían las camas o les daban de comer: «¡Quiero ver más corazón! ¡Más afecto materno! ¡Más alma en las manos!»

La revista *Iglesia de Jaén*, en la contraportada y a toda página, ha publicado aquella frase tremenda de Bernanos:

—«Si los cristianos de hoy no sois capaces de dar alegría y esperanza —amor y ternura— retiraos: no tenéis nada que ofrecer.»

San Agustín afirmaba: «Camina a través del hombre y... llegarás a Dios.»

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Gaudí o la litúrgia total

En tercer lloc, la nau de la Sagrada Família és l'àmbit on el poble de Déu s'atansa a rebre la santa eucaristia en el marc de la gran celebració litúrgica. Gaudí dissenya la Sagrada Família per tal que sigui l'estatge de la glòria divina, cantada per les veus i els cors de tot el poble de Déu.

Tota la basílica s'ha convertit en un càntic de lloança i de benedicció, de súplica i d'acció de gràcies. El poble present a la nau, als triforis, a les balconades laterals, ha de fer ressonar els seus cants, i s'han d'escoltar les músiques dels cantaires dels quatre cors —un per cada costat de la basílica— i dels quatre orgues que caldrà plantar-hi.

Gaudí practica el concepte de litúrgia total, aquella que implica una gran munió de poble i un abrindat entusiasme espiritual. La Sagrada Família vol ser una església on la bellesa i la grandiositat de les pedres es vegin correspostes per l'harmonia i la profunditat de la pregària coral del poble de Déu.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

2. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 (o bé: 4, 2-6) / Sl 121 / Mt 8,5-11]. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. iv); santa Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.
3. □ **Dimarts** [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. vii aC); santa Magina, mr.
4. ■ **Dimecres** [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Joan Damascè (s. vii-viii), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal; santa Ada, vg.
5. ■ **Dijous** [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Dalmau o Dalmat (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. vi), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg.
6. ■ **Divendres** [Is 29,17-24 / Sl 26 / Mt 9,27-31]. Sant Nicolau (s. iv), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. x); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i màrtir (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.
7. □ **Dissabte** [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9, 35-10,1.6-8]. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.
8. □ **† Diumenge vinent**, la Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38]. Sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. ii aC).

DIUMENGE I D'ADVENT

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 2,1-5)

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem.

Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes; perquè, de Sió, en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor.»

Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra. Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor». / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que pugem les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

Augureu la pau a Jerusalem: / Que visquin segurs els qui t'estimen, / que sigui inviolable la pau dels teus murs, / la quietud dels teus merlets. R.

Per amor dels meus germans i amics, deixeu-me dir: / «Que hi hagi pau dintre teu». / Per la casa del Senyor, el nostre Déu, / et desitjo la felicitat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 13,11-14a)

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 24,37-44)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles:

«Quan vindrà el Fill de l'home, passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fóra pres i l'altre deixat; si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fóra presa i l'altra deixada. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 2,1-5)

Visión de Isaías, hijo de Amós, acerca de Judá y de Jerusalén: Al final de los días estará firme el monte de la casa del Señor en la cima de los montes, encumbrado sobre las montañas. Hacia él confluirán los gentiles, caminarán pueblos numerosos. Dirán: «Venid, subamos al monte del Señor, a la casa del Dios de Jacob: él nos instruirá en sus caminos y marcharemos por sus sendas; porque de Sión saldrá la ley, de Jerusalén la palabra del Señor.»

Será el árbitro de las naciones, el juez de pueblos numerosos. De las espadas forjarán arados, de las lanzas, podaderas. No alzará la espada pueblo contra pueblo, no se adiestrarán para la guerra. Casa de Jacob, ven, caminemos a la luz del Señor.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor». / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

Desead la paz a Jerusalén: / «Vivan seguros los que te aman, / haya paz dentro de tus muros, / seguridad en tus palacios». R.

Por mis hermanos y compañeros, / voy a decir: «La paz contigo». / Por la casa del Señor, nuestro Dios, / te deseo todo bien. R.

Sant Miquel arcàngel pesant les ànimes. Pintura romànica procedent de Toses. MNAC (Barcelona)

☺) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apòstol San Pablo a los Romanos

(Rm 13,11-14)

Hermanos: Daos cuenta del momento en que vivís; ya es hora de despertaros del sueño, porque ahora nuestra salvación está más cerca que cuando empezamos a creer. La noche está avanzada, el día se echa encima: dejemos las actividades de las tinieblas y pertrechémonos con las armas de la luz. Conduzcámonos como en pleno día, con dignidad. Nada de comilonas ni borracheras, nada de lujuria ni desenfreno, nada de riñas ni pendencias. Vestíos del Señor Jesucristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según San Mateo (Mt 24,37-44)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos: Cuando venga el Hijo del hombre, pasará como en tiempo de Noé. Antes del diluvio, la gente comía y bebía y se casaba, hasta el día en que Noé entró en el arca; y cuando menos lo esperaban llegó el diluvio y se los llevó a todos; lo mismo sucederá cuando venga el Hijo del hombre: Dos hombres estarán en el campo: a uno se lo llevarán y a otro lo dejarán; dos mujeres estarán moliendo: a una se la llevarán y a otra la dejarán. Por lo tanto, estad en vela, porque no sabéis qué día vendrá vuestro Señor. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora de la noche viene el ladrón estaría en vela y no dejaría abrir un boquete en su casa. Por eso, estad también vosotros preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.

COMENTARI

La vinguda del Senyor

És prou conegut que la fi de l'any litúrgic enllaça amb el començament del nou any. Ara fa quinze dies llegiem en Lluc la predicció de la destrucció del temple de Jerusalem, amb l'anunci de la fi del món. El text de Mateu d'avui parla amb claredat de la *parusia* (vinguda) del fill de l'home, que el nostre text tradueix com «quan vindrà el fill de l'home» o també «l'adveniment del fill de l'home».

Ara bé, llegir aquest text ens situa avui en l'horitzó del Nadal. En la nostra celebració, la fi (la *parusia*) és el començament (el Nadal). O potser la intenció va encara més enllà. El començament

i la fi són, en el fons, el mateix esdeveniment: la vinguda del fill de l'home al final és un atansament benèvol com el misteri del Nadal (cf. *Mt 25, 31-46*).

Això sembla ser exactament el que vol dir el text de Mateu quan, en la paràbola que ha manllevat de Marc, fa una adaptació molt significativa. Marc diu, en el text que és la base de Mateu: «Vetlleu perquè no sabeu quan vindrà el senyor (l'amo) de la casa». Mateu, en canvi, converteix la paràbola en una al·legoria i ens diu: «Vetlleu perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor». És la vinguda del nostre Senyor el que esperem. Una vinguda que és sempre vigent, però que celebrem especialment en el Nadal.

Cal dir, finalment, que la paràbola del fill de l'home que ve a la nit, com un lladre, que tanca el text d'avui, no és un avís a viure en una espera d'angoixa i neguit. L'escrit més antic del NT (la 1 Tessalonicencs, que Pau escriu l'any 51 des de Corint), ja interpreta aquesta paràbola de Jesús: «Però a vosaltres, germans que no esteu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre. Tots sou fills de la llum i del dia: no pertanyem a la nit ni a la foscor... nosaltres som del dia... ja que anem revestits amb la cuirassa de la fe i de l'amor i amb el casc de l'esperança de la salvació» (1Te 5,4-5.8). El Nadal és l'aprofundiment de la fe i de l'amor perquè és la festa de l'esperança.

Oriol Tuñi, SJ

CRÒNICA

Presentació Catalonia Sacra a la diòcesi. El bisbe Agustí va presidir el passat divendres 15 de novembre la presentació del projecte Catalonia Sacra en aques-

ta diòcesi, a l'església de Sant Francesc de Vilafranca del Penedès. Va assistir una seixantena de persones que van conèixer aquest projecte de dinamització cultural i turística impulsat pels deu bisbats amb seu a Catalunya. A la nostra diòcesi, les primeres propostes inclouen cinc itineraris i diferents activitats. Durant l'acte, l'historiador de l'art Cèsar Favà parlà entorn del Retaule de la Mare de Déu i St. Jordi de Lluís Borrassà, una peça d'alt valor patrimonial.

Renovació parcial del Consell Pastoral Diocesà. Un cop fetes les eleccions pertinents, a la seva reunió del 16 de novembre, es va produir la renovació de la meitat dels seus membres, que ara són nomenats per al període 2013-2017. Fent d'aquesta manera, s'assegura una continuïtat en el treball, a la par que una renovació, d'aquest òrgan consultiu del bisbe. En aquesta sessió, es va seguir el treball sobre el document de la CEE «Orientacions pastorals per a la coordinació de la família, la parròquia i l'escola en la transmissió de la fe», amb la presència dels delegats diocesans de Família i Vida.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Nou Consell Diocesà de Càritas. El passat dijous 14 de novembre, a les 17 h, als locals de Càritas a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, es va celebrar el primer Consell de Càritas Diocesana. En l'ordre del dia d'aquest primer Consell figurava el nomenament de quatre nous consellers, que se sumen a la Sra. Conxa Marqués, que ja ho era: Sr. Josep Arayo, Sra. Rosa Maria Pol, Sr. Ramon Carbonell i Sr. Miquel Font. Aquest òrgan, juntament amb el delegat episcopal, Mn. Joaquim Rius, el director, Joan Torrents, i la secretària general, Anna Maria Rubio, és el que haurà de prendre i adoptar les decisions que afectaran el funcionament, l'organització i la tasca que desenvoluparà la nova Càritas Diocesana.

Jornades de Formació i Animació Pastoral a Sant Feliu. De l'11 al 14 de novembre van tenir lloc a la Casa de l'Església, en la seva vuitena edició. Cada dia van assistir aproximadament 120 persones de diversos indrets de la Vicaria, que van valorar positivament cada ponència, aglutinades sota la idea de fons de la cloenda de l'Any de la Fe.

Trobades de preveres i diaques. Aquest mes van tenir lloc per vicaries: dimarts 12, a Vilafranca, i dimarts 19 a Sant Feliu de Llobregat. En tots dos casos, es va reflexionar entorn de l'encíclica *Fe i Raó*, amb l'aportació de Mn. Emili Marlés, a propòsit del capítol 2 del document.

AGENDA

Celebració de Nadal de la Delegació d'Ensenyament. El proper 14 de desembre, a les 12.30 h, a la Catedral de Sant Llorenç, són convocats els docents de l'escola pública i cristiana per a compartir, en aquest temps previ al Nadal, la celebració de l'eucaristia i un moment de piscoblabis i confraternització posterior als locals de la parròquia-catedral.

Recés d'Advent per a religiosos i religioses. 14 de desembre, a la Casa de l'Església, organitzat per la Delegació de Vida Consagrada. Començarà a les 10 h, amb la predicació de Mn. Joaquim Rius Adell, delegat episcopal de Càritas Diocesana. Després del temps de silenci, hi haurà l'eucaristia i el dinar, per acabar a la tarda, amb un espai per a informacions diocesanes.

Diàleg en família. 14 de desembre, de 17 a 18.30 h, propera sessió d'aquest cicle, que enguany està aprofundint l'encíclica del papa Francesc *Lumen Fidei*.

Trobada de Taizé a Estrasburg. Del 28 de desembre al 2 de gener tindrà lloc la 36a Trobada Europea de Joves, en una nova etapa de la «Peregrinació de confiança a través de la Terra», que aplegarà milers de joves. Des del SIJ s'organitza un bus per anar-hi. Per a més informació: info.jovesij@gmail.com.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de esperanza

Hemos concluido el Año de la Fe evocando aquellos momentos en que la fe se hace más radical, cuando creer surge de lo más profundo de nuestra entraña, es decir, los momentos oscuros de la vida, las horas de la Cruz. Y nos preguntábamos, sin salir de la fe, «¿cuál será nuestro futuro, quién osará saberlo y, menos, controlarlo?».

En efecto, esta pregunta surge espontánea de la vida profunda de la fe. Es por eso por lo que la Carta a los Hebreos nos dejó una de las definiciones más completas, sencillas y vitales de lo que significa creer:

«Tener fe es poseer la plena seguridad de recibir aquello que se espera; es estar convencidos de la realidad de cosas que no vemos.» (Hb 11,1)

Entenderemos, entonces, que nuestras vivencias del Año de la Fe nos lleven con toda naturalidad a respirar el aroma de los aires del Adviento y a adentrarnos decididamente en el misterio de la esperanza.

Siempre el Adviento es oportuno. Pero hoy, y durante todo este período de larga crisis, por la que seguimos pasando, lo necesitamos y lo anhelamos. Inmediatamente nos vienen a la memo-

ria un montón de mensajes y situaciones vitales. Entre ellos elegimos el testimonio del gran poeta, comprometido políticamente con el socialismo y, al mismo tiempo, profundo buscador de Jesucristo, que fue Charles Péguy.

En los tiempos en que él se encontraba más alejado de la fe cristiana, iluminado quizá por B. Pascal, nunca dejó de admirarse al ver cómo, desde Jesucristo, el hombre podía alcanzar su más elevada grandeza espiritual en medio de la más triste miseria..., cómo precisamente en Jesús se verifica la victoria de la Gracia en plena derrota humana. El desengaño de la vida política y su radicalismo, como señalará Charles Moeller, provocó en Péguy la doble sensación de que «el ser de los hombres decrece sin cesar, mientras que el ser de Dios siempre recrece». Era precisamente en esto en lo que consistía el secreto de la fe que sostiene la esperanza. Péguy nos enseñaría en *El pórtico del misterio de la segunda virtud*, que los testimonios de fe martirial son momentos en que la pequeña esperanza, cogida de la mano de sus otras dos hermanas, la fe y la caridad, les empuja con entusiasmo, hacia el límite donde se arriesga la vida.

«Esta niña pequeña, esperanza, es la que atravesará los mundos,

esta niña de nada, ella sola y llevando consigo a las otras dos virtudes, ella es la que atravesará los mundos llenos de obstáculos...

Por el camino empinado, arenoso y estrecho, arrastrada y colgada de los brazos de sus dos hermanas mayores, que la llevan de la mano, va la pequeña esperanza...

como un niño que no tuviera fuerzas para caminar. Pero en realidad es ella la que hace andar a las otras dos... y la que hace andar al mundo entero... y lo arrastra.»

El papa Benedicto XVI nos recordó en su visita a Berlín que «donde está Dios, allí hay esperanza».

Ya que el poeta nos habla del pórtico, atravesemos esta puerta de la esperanza, para adentrarnos en el Adviento, para celebrar que Dios está empeñado en recrear incansablemente la humanidad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat